

เมื่อเธอเป็นมะเร็ง

หนทางทดสอบของสตรีผู้หนึ่ง

พอน เปี่ยมศรัทธา

วันที่ 7 กรกฎาคม 1990

เริ่มขึ้นอย่างสวยงามสดชื่นเหมือนทุกวันสำหรับเธอ รีเบ็คคา ฟินเทส เป็นชีวิตที่รื่นรมย์ที่ทุกคนต้องใฝ่หา เธอมีสามีที่รักเธอมีบุตรชาย 3 คน ล้วนเติบโตมีอนาคตแจ่มใส ความพอใจความชื่นชมยินดีในสัมพันธภาพระหว่างเธอและองค์พระผู้ทรงสร้าง เปรียบได้กับระยะแห่งความสุขของวันแรก ๆ ในชีวิตสมรสซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ปี 1969 แล้ว จิตใจเธออึมเิบไปด้วยความชอบพระคุณพระเจ้าในความสุขแห่งชีวิตอันสะดวกสบาย ขณะก้าวเดินลงจากคอนโดมิเนียมสู่สระน้ำว่ายน้ำสเย็นเบื้องหน้า

เมื่อเสร็จจากกิจวัตรว่ายน้ำ เธอกลับขึ้นมายังห้องพัก ขณะรดตัวอาบน้ำนั้นเองไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะพบก้อนเนื้อเล็ก ๆ หนืออกขวา รอยยิ้มเริ่มจางลง เธอมีได้นิ่งนอนใจติดต่อกับเพื่อน สนิททันที และพบกับแพทย์ประจำตัวในเช้าวันต่อมาแพทย์แนะนำให้เธอพบกับผู้เชี่ยวชาญเรื่องเนื้องอก จากนั้นก็มีการตรวจโดยใช้เครื่องไฟฟ้าที่เรียกว่าแมมโมแกรมในอีกวันถัดมา

ตอนนั้นบรรดาเหล่านายแพทย์ล้วนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่มีอะไรน่าตกใจ เพราะเท่าที่ตรวจคลำดู คิดว่าไม่ใช่ลักษณะของก้อนเนื้อร้ายแต่เพื่อให้แน่ใจจึงต้องทำการผ่าตัดเอาชิ้นเนื้อไปตรวจทางกล้องจุลทรรศน์

เช้าวันที่ 12 กรกฎาคม เมื่อแพทย์เดินเข้ามาในห้องป่วย พร้อมกับผลการตรวจสอบจากห้องปฏิบัติการ รีเบ็คคา เพิ่งจากหายมึนงงจากฤทธิ์ยาสลบ รีเบ็คคาของเธอนั่งเฝ้าอยู่ข้าง ๆ ขำวร้าย ก้อนเนื้อนั้นคือมะเร็ง และการผ่าตัดที่ทำได้แล้วนั้นแพทย์ได้พยายามเลาะเอาต่อมน้ำเหลืองใกล้เคียงออกแล้วถึง 19 ต่อม เพราะมะเร็งอาจแพร่กระจายไปถึงที่นั่นแล้ว ทั้งคู่ไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาก่อนเลยว่าจะได้ยื่นข่าวออกมาในรูปนี้

แม้จะตกใจแทบสิ้นสติ ประโยคแรกที่รีเบ็คคาเอ่ยขึ้นมาก็คือ “พระเจ้าจะทรงให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง” กระนั้นส่วนลึกที่สุดภายในใจเธอ กลับมีเสียงร่ำร้องขึ้นมาว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งไปเสียแล้ว” คำว่าพังพินาศสิ้น ก็ยังน้อยเกินไปที่จะใช้บรรยายถึงความรู้สึกเธอในตอนนั้น

“เราไม่สมควรเลยกับความเจ็บป่วยเช่นนี้” เธอรำร้องในใจ “เรารู้จักพระเจ้าและรักพระองค์เสมอมา เราปรนนิบัติรับใช้พระองค์อย่างดีที่สุดมาตลอดชีวิต แล้วพระองค์ทรงอนุญาตให้สิ่งนี้เกิดขึ้นในชีวิตของเราได้อย่างไร?” ล้วนเป็นคำถามที่คร่ำครวญอยู่ในใจเธอ วันเวียนไม่จบสิ้น

สำหรับคนทั้งคู่ ฝันร้ายเพิ่งจะเริ่มตื่นเท่านั้น 14 กรกฎาคม ขณะที่แพทย์ร่ำวาระบม แพทย์ก็แจ้งให้ทราบว่า ต้องผ่าตัดอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเอาพังผืดต่อมน้ำนมออกให้เกลี้ยง เพื่อความมั่นใจ

การผ่าตัดจะมีขึ้นในวันที่ 16 กรกฎาคม ทั้งสองวันสองคืนเธอไม่สามารถบังคับตัวเองให้หลับได้ จิตใจว่าวนเวียนอยู่ท่ามกลางพายุกลัวไม่อาจยอมรับได้เลยว่าขณะนี้เธอเป็นโรคร้ายโรคมะเร็งที่ทุกคนหวาดหวั่น รีเบ็คคาไม่ต้องการให้ใครเอ่ยคำนี้ให้เธอได้ยินเป็นอันขาด

เพื่อนฝูงมากมายมาเยี่ยมเยียน ห้อมล้อมเธอแต่ไม่มีใครเลยที่จะสามารถปลอบโยนเธอได้

“ฉันรู้สึกเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น แม้แต่จะร้องไห้ก็ยังร้องไม่ออก”

รีเบ็คคาเป็นนักบิน ได้พยายามเปลี่ยนเส้นทางบินมาบินใกล้บ้านระยะสั้น ๆ เพื่อจะหาโอกาสดูแลที่บ้าน ระยะนี้รีเบ็คคาจำเป็นต้องมีสาวใช้ที่จะช่วยทำงานบ้านและดูแลเธอเองซึ่งน่าจะเป็นใครสักคนหนึ่งที่คุณเคยใช้ชีวิตในสิงคโปร์แล้วไม่มีใครเลย นอกจากสตรีชาวฟิลิปปินส์ที่อยู่ในประเทศนี้มาครบ 10 ปีแล้ว ตามกฎหมายเธอจะต้องกลับออกจากประเทศทันที เมื่อมองย้อนกลับไปดูรีเบ็คคายอมรับว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมคนนี้ไว้ให้ เพื่อช่วยเหลือเธอตลอดระยะเวลาที่ต้องรักษาโรคด้วยการใช้สารเคมี (Chemo Therapy) รัฐบาลสิงคโปร์ยอมอนุญาตต่อวีซ่าให้สตรีผู้นี้เป็นกรณีพิเศษซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย

“รีเบ็คคาเปลี่ยนแปลงไป เปลี่ยนจากคนเดิมที่เคยมีเหตุผล แจ่มใสสว่างเรืองอยู่เป็นนิจ กลายเป็นอีกคนหนึ่ง”

รีเบ็คคาว่าเมื่อนึกถึงเวลาอันขมขื่น “ผมเคยคิดว่า ผมรู้จักเธอดี เราแต่งงานมากกว่า 20 ปีแล้วผ่านชีวิตลำบากเมื่อลูก ๆ ยังเล็กอยู่ มาบัดนี้เธอเปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน เป็นคนแปลกหน้าที่ผมไม่รู้จักเศร้าซึมตลอดเวลา ไม่ยอมพบใคร ไม่พูดคุยกับใคร ไม่ยอมก้าวออกนอกบ้านนอกจากไปโรงพยาบาลทั้งวันเธอจะไม่ทำอะไร จมอยู่บนเก้าอี้บนบนห้องนอน ๆ ก็จะมีเครื่องออกออกมมาดั่ง ๆ แล้วคร่ำครวญร้องไห้โดยไม่มีน้ำตา ผมไม่ทราบจะช่วยเธอได้อย่างไร ผมรู้ว่าเธอมีความทุกข์ แต่ก็ช่วยเธอไม่ได้”

สำหรับรีเบ็คคา เวลาที่ผ่านไปเหมือนคืนมืดมิดที่ช่างยืดยาวไม่รู้จักจบสิ้น “ห้องพักที่โรงพยาบาลมีดอกไม้เต็มไปหมด ฉันเกลียดมัน มันทำให้ฉันนึกถึงความตาย ฉันอยากจะจับมันโยนทิ้งออกไปให้หมด ฉันฉีกบัตรเยี่ยมผู้ป่วยที่เพื่อนส่งมาให้จนหมด “เธอเล่า

“ฉันเหมือนอยู่ในความมืดทึบหาทางออกไม่ได้ฉันกลัวจนไม่กล้าออกนอกบ้าน กลัวจะต้องพบกับเชื้อโรค ฉันกลัวฝน กลัวว่าจะทำให้ฉันป่วยมากขึ้น เพื่อน ๆ พากันแนะนำว่าควรกินอะไร ไม่ควรกิน

อะไร หลายสิบหลายร้อยอย่าง ฉันวุ่นวายสับสนไม่ว่าใครบอกให้ทำอะไรฉันก็ทำตามทุกอย่าง จนยุ่งไปหมด”

ทว่าในช่วงเวลาอันสับสนวุ่นวายใจนี้เอง เสียงแผ่ว ๆ เสียงหนึ่งแว่วผ่านเข้ามา เป็นเสียงจากความทรงจำของเธอครั้งหนึ่งในชีวิตนานมาแล้วพระธรรมศตฺตฺตที่ 18 บางวันเสียงนั้นแว่วเข้ามาถึง 5 ครั้ง 10 ครั้ง

แม้กระทั่งวันนี้ ขณะที่เธอเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้ออกมาจากใจ สายตาของเธอทอดออกไปไกลลิบสุดขอบฟ้า

“คือพระเจ้าผู้ประทานความเข้มแข็งให้ข้าฯ

ผู้ทรงทำวิถีของข้าฯให้ปลอดภัย

พระองค์ทรงให้ข้าฯเข้มแข็งแรง

ดุจขาของกวาง

ทรงนำข้าฯขึ้นไปยังที่สูง ทรงฝึกมือข้าฯ

เพื่อการต่อสู้

แขนของข้าฯจึงแกร่งจนอาจโก่งคันธนู

ทองสัมฤทธิ์ได้

พระองค์ประทาน โลหะแห่งความรอดให้แก่ข้าฯ

พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงกำจุนข้าฯ

ทรงให้ข้าฯพระองค์เป็นใหญ่ ด้วยทรงน้อมพระทัยลง

ทรงนำอย่างเท้าของข้าฯไปในที่กว้างใหญ่

เท้าของข้าฯจึงไม่พลาดล้มลง...”

พระเจ้ายังทรงสำแดงความรักต่อบุตรของพระองค์ในอีกหลาย ๆ ทาง ให้ญาติพี่น้องบินมาจากสหรัฐคอยดูแลเธอถึง 2 อาทิตย์ มีเพื่อนพยาบาลที่เชี่ยวชาญเรื่องนี้เนืองอกเป็นที่ปรึกษาให้ความกระจ่างอยู่เสมอ

วันพุธที่ 12 ธันวาคม

สิ้นสุดการรักษาโดยสารเคมี ในสมุดบันทึกของรีเน่ เขียนไว้ว่า

“เสร็จสิ้นกันเสียทีขอพระเจ้าทรงได้รับเกียรติ”

ว่าหนทางแห่งการทดสอบยังอยู่อยู่อีกยาวไกลสำหรับรีเบ็คคาเธอจะต้องเริ่มการรักษาด้วยรังสีอีกในเดือนมกราคม เวลา 2 สัปดาห์เธอได้หยุดใช้ชีวิตที่โรงพยาบาล และสร้างชาจากอาหารแพ้ยาก็ทุกข์ทรมาน รีเน่ยอมรับว่า

“ผมต้องใส่หน้ากากอยู่ตลอดเวลา ทำเป็นเข้มแข็งทั้ง ๆ ที่ภายในอ่อนล้าไปหมดเพื่อเธอ ผมต้องแสดงว่าไม่กลัว ทั้ง ๆ ที่บางครั้งผมอยากจับตัวเธอเข่าแรง ๆ บอกให้เธอเลิกทำท่าหลอ วิตกกังวลเล็ก เป็นคนที่เก็บตัวจากสิ่งแวดล้อม และผู้คนรอบข้างได้ไหม? ผมอยากถามเธอ แต่ก็ไม่เคยเอ่ยออกมาได้” เขาเล่าอย่างเปิดเผย

“ผมยังผิดหวังกับเพื่อนฝูงอีกด้วย เราเป็นชาวฟิลิปปินส์อยู่ในสิงคโปร์เกือบยี่สิบปีแล้ว เราเคยนึกว่าทุกคนเหมือนเพื่อนสนิท แต่เอาเข้าจริงในยามที่เราต้องการเพื่อนที่สุด กลับไม่มีใครเลยตอนแรก ๆ เท่านั้นที่มีเพื่อน ๆ มากันมากมายแต่ไม่นานก็หายหมด ไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีการเยี่ยมเยียนอาจเป็นได้ว่าพวกเขาไม่ทราบจะพูดอะไร จะช่วยเราได้อย่างไร แต่ผมก็อดผิดหวังไม่ได้อยู่ดีความสัมพันธ์สนมจากหายไปมากเลย”

ในที่สุดรีเน่ก็ตัดสินใจว่า ควรกลับไปอยู่มะนิลาที่ก่อนสักพักหนึ่งที่นั่นแวดล้อมไปด้วยญาติและมิตรสหาย เธอพบว่าผู้ใกล้ชิดมีส่วนสำคัญมากต่อคนไข้โรคมะเร็งอย่างเธอ บ้านญาติที่อยู่ในบริเวณเดียวกันช่วยได้มาก ทุกคนคอยหาโอกาสมาเยี่ยมเยียนถามไถ่อาการ พูดคุยตลอดเวลา คุณป้าคนหนึ่งมาอธิบายกับเธอทุกเช้าก่อนที่เธอจะเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล น้องสาวบินมาเยี่ยมจากนิวยอร์ก น้องชายบินมาจากสวีเดน ทุกคนรีบมาอยู่ใต้อาการของเธอ สิ่งแวดล้อมอบอุ่นกว่าที่เคยอยู่ในสิงคโปร์ ซึ่งนั่นแม้จะมีคนรับใช้ แต่ก็เป็นที่พึ่งเพื่อนกายไม่สามารถเข้าถึงจิตใจที่วิตกกังวลของเธอเลย

“ฉันช่วงต้องการความรักความเอาใจใส่มากเหลือเกินระยะนั้น”

เธอเล่าในมะนิลาที่เพื่อนคริสตชนที่เข้มแข็งหลายคน มาอธิบายวางมือให้เธอและที่นี้เองในเดือนธันวาคม รีเบ็คคาเริ่มร้องไห้ออกมาได้เป็นครั้งแรก

“แล้วอาการทางใจของฉันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ”

1991 เดือนมีนาคม

การฉายรังสีสิ้นสุดลง เธอพบกับจิตแพทย์คริสเตียนสม่ำเสมอ และเริ่มทำใจยอมรับสภาพการเป็นโรคร้ายของตัวเอง

“จิตแพทย์ถามฉันว่า กลัวอะไรมากที่สุด ฉันตอบว่า กลัวตาย กลัวที่จะต้องจากสามีและลูก ๆ ไปจิตแพทย์แนะนำให้ฉัน เหลือบางสิ่งไว้ให้ริเน่และลูก ๆ ก่อนจากไป เธอให้ฉันเตรียมบางสิ่งที่มีคุณค่าที่พวกเขาจะระลึกถึงฉันด้วยความรักและพึงพอใจรีเบ็คคา เล่า

(ฉันเริ่มมีจุดหมาย มีบางอย่างที่จะทำก่อนตาย ฉันเริ่มทำการฝีมือเริ่มเลือกรูปภาพจัดสมุดภาพเล็ก ๆ ให้ริเน่และลูก ๆ แต่ละคนขณะเดียวกันฉันเริ่มกลับเข้ากลุ่มสามัคคีธรรมกับเพื่อนคริสเตียนอีกครั้งข้อความในพระคัมภีร์เริ่มมีความหมายพิเศษขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งด้วย ก่อนหน้านั้นแม้ฉันจะพยายามอ่านพระคัมภีร์ ถ้อยคำดูเหมือนจะไหลผ่านไปไม่เข้ามาในใจได้เลย”

จากนั้นเธอกลับมาขังสิงคโปร์อีกครั้ง แม้ว่าจะหวาดหวั่นกับความหลังในยามที่มีความรู้สึก
มีดมน ที่ปักเค็ม แก้อึนวมตัวเค็ม ห้องนอนที่เหมือนคุกมืดห้องเก่า แต่ว่างานรินอยู่ที่นั่น เขาลำบากมาก
ทุกครั้งที่ยับเครื่องลงจอดสนามบินสิงคโปร์ เขาจะรีบจับเครื่องบินมามะนิลา อยู่กับเธอจนถึงเวลาบิน
กลับไปให้ทันเที่ยวบินที่เขาต้องเป็นกัปตัน

“รีเน่เห็นคเหนื่อมาโดยตลอด จึงต้องกลับแม้จะผลัดวันครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในที่สุดฉันก็พร้อม
จะจากบ้านด้วยรอยยิ้ม”

น่าแปลกที่การกลับมาที่เดิม ไม่ได้ทำให้เธอมีความสุขทุกอย่างที่กลัวมมมีด ห้องนอน ไม่น่า
กลัวเท่าที่คิด

“พระเจ้าได้ทรงยกเอาความมืดออกจากใจของฉันแล้ว แม้แต่สาวใช้ก็ยังรู้สึกว่าคุณเปลี่ยนไป
ตัวฉันเท่านั้นที่ทราบว่า... ไม่ใช่ความกล้าหาญจากตัวเองแน่นอน พระองค์ผู้ทรงอยู่ในใจประทาน
กำลังให้ฉัน 2 วันหลังจากกลับมาสิงคโปร์ ฉันกล้าออกนอกบ้าน ออกไปรับประทานอาหารค่ำกับรีเน่ที่
ภัตตาคาร ตอนเดินทางกลับบ้าน เขากลามฉันว่าต้องการขับรถบ้างไหม? แล้วคืนนั้นความสุขความพึง
พอใจในการขับก็กลับมาอีกครั้งหนึ่ง เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ฉันรู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็ง

29 มิถุนายน รีเบ็คคาพบก้อนเนื้อใหม่ แต่ครั้งนี้เธอพร้อมและยอมรับไม่มีอาการคันระหนก
อีกแล้ว ขณะถูกเข็นเข้าห้องผ่าตัด พยาบาลเรียกเธอว่า “รีเบ็คคาคนใหม่”

ผลจากการตรวจพบว่าเป็นเพียงก้อนเนื้อจากแผลเป็นการตัดที่ผ่านมา

เวลาผ่านไปเกือบ 3 ปีแล้ว

แพทย์บอกว่า ถ้าไม่มีเนื้องอกใหม่ขึ้นมาอีกภายในปีนี้ ก็จะมีโอกาสสูงถึง 80 เปอร์เซ็นต์ที่เธอ
จะหายจากโรค ชีวิตดูเหมือนจะยืดยาวออกไปอีกนิดหนึ่งสำหรับเธอ บัดนี้เธอเป็นคุณย่าแล้ว มีโอกาส
ได้เห็นหน้าหลาน มีโอกาสฉลองครบรอบ 25 ปีแห่งชีวิตสมรส

“ฉันเผชิญหน้าใกล้ชิดกับความตายมาแล้ว ได้ต่อสู้โรคร้ายมาแล้ว ฉันรู้ว่าไม่มีอะไรน่ากลัวอีก
ในเวลามีคมิตรีเน่ยังอยู่เคียงข้าง อธิษฐานเพื่อฉันเวลาที่ฉันอธิษฐานไม่ออก พระเจ้าทรงคิดต่อฉัน
พระองค์ทรงบีบเค้นฉันจนว่างเปล่าไม่มีอะไรเหลือ แล้วก็ทรงเติมให้เต็มด้วยสิ่งที่พอพระทัยทรงทำให้
ฉันรู้ว่าอ่อนแอ ไร้ค่า ฉันจำได้ว่า ก่อนหน้าที่จะรู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็ง ฉันเคยไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งที่มี
อาการเจ็บป่วยด้วยโรคนี้อ ฉันตอนนั้นคือว่า ฉันทนได้ถ้าฉันจะต้องเป็นบ้าง ตอนนี้นั้นรู้แล้วฉันอ่อนแอ
เพียงใด... แต่พระกรุณาคุณของพระองค์ก็มีเพียงพอสำหรับฉัน”

ในปีที่ผ่านมาเธอเริ่มช่วยเหลือผู้ป่วยโรคมะเร็งอื่น ๆ ทุกคนรู้ว่า เธอเคยเดินทางที่เขากำลัง
เผชิญอยู่ เธอผ่านเวลาที่น่าหวาดหวั่นมาเช่นเดียวกับพวกเขาจึงเข้าใจดี....

“พระเจ้าทรงนำข้าฯ ไปยังที่กว้างใหญ่

และเท้าของข้าฯ จะไม่พลาดสัมถ...

(เรียบเรียงจาก Cancer : A woman`s pilqrimage นิตยสาร Impact สิงหาคม 1993)

(ไม่มีชื่อผู้เขียน)

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 44 ฉบับที่ 235 พฤศจิกายน – ธันวาคม 1993, หน้า 29-32.